

i sin Konklusion, men det forekommer mig, at hans Præmisseser gif i stik modsat Retning. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at denne Resolution egentlig gjaldt til Wandsbeck, da det aller vigtigste var glemt, nemlig en Revision af Straffelovens 12te Kapitel. Hvad det kom an paa, mente han, var at komme den arbitrære Straffemyndighed til Livs, men derom staar der ikke et eneste Ord i Resolutionen. Jeg havde ventet, at det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgtreds enten vilde have stillet Vædringsforslag til Dagsordenen eller vilde have udtalt sig imod den, men han var tværtimod meget glad ved den, uagtet — jeg antager ikke fordi — den netop ikke indeholdt det, som han særlig satte Pris paa. Naar der i Dagsordenen — det Ord opfangede jeg — udtales et Duffe om, at vi i en nær Fremtid maatte faa fremsat et Forslag om Revision af den militære Straffelov, er jeg ikke saa ganske vis paa, at dette i og for sig maa siges at være ønskeligt, thi Hastværk er Lastværk, og det er en overmaade vanskelig og vidtløftig Sag at gaa til. Jeg ved heller ikke, om det rette Tidspunkt er kommet, og naar vi skulle have en Reform, saa kommer det saa uhyre meget an paa, om Tiden er moden. Der er vist ingen Tvivl om, at det høje Ting her er fuldt forberedt til at værne baade om Mandstabs og sikkeret ogsaa om Befalingsmændenes Ret, saaledes at ingen af Parterne „vorder forkrænket“, som det hedder i Retsproget. Det har man vistnok sin Opmærksomhed tilstrækkelig henvendt paa. Der er imidlertid ogsaa et andet Formaal, som ikke er det mindst vigtige, og som tillige ved Siden heraf skulde forfølges, og det er det, at Retsplejen skulde være saaledes, at man kunde have god Grund til at haabe, at den vilde bidrage til, at Mandstugten i Hæren blev hævdet, og at Hæren i det hele taget blev sat i Stand til at fyldestgøre sin Opgave saa godt som muligt. Jeg tror og haaber, at det Tidspunkt, hvor det høje Ting ogsaa faar Interesse for denne Side af Sagen, nærmer sig. Jeg har med Glæde set flere Symptomer paa, at Forsvarsjagen og Militærvæsenet, trods alle de mange stærke Ord om Militarismen, i det sidste Aars Tid alligevel omfattes med en hel Del mere Interesse, og det skulde glæde mig, om

der maatte vise sig saadanne Fremskridt, at man kunde sige, at Tiden var fuldt moden til at behandle en militær Straffereform her, men om det vil ske i en meget nær Fremtid, er jeg dog ikke saa ganske sikker paa. Imidlertid, Hovedmotivet for mig er og bliver, at jeg ikke rigtig ved, hvad jeg skal stemme om, jeg kan ikke rigtig hitte ud af denne meget lange Dagsorden. Jeg vilde meget nødig have, at det høje Ting skulde gøre sig fortjent til denne Betegnelse af Riffeduffer, som den ærede første Forespørger saa ganske uberettiget anvendte om de militære Dommere. Jeg vil ikke staa som en Riffeduffe og stemme om noget, hvorom jeg ikke har Begreb. Denne Renselse er meget for lang til, at man billigvis kan forlange, at vi skulle lære den hurtigt, og der er anvendt meget specielle juridiske Udtryk, som vi Lægmænd ikke ere forpligtede til at være ganske klare over. Jeg hørte noget om at holde paa Umiddelbarhedsprincippet. Det er meget godt at være umiddelbar, og Umiddelbarhedsprincippet er vistnok udmærket, men jeg ved ikke nøje, hvad det er. I Grundloven staar der ikke noget derom. I den bekendte Østteparagraf er der Tale om Mundtlighed og Offentlighed, men der staar ikke noget om Umiddelbarhed. Den ærede Forespørger maa vist indrømme, at hvor god Umiddelbarhed end er, kan man saa for meget af den, og jeg vilde gerne vide, hvad Umiddelbarhedsprincippet har at sige i denne Sammenhæng. Naar jeg har faaet dette at vide, er der hundrede andre Ting, som jeg ogsaa gerne vilde have at vide. Denne Dagsorden er virkelig alt for vidtløftig til, at det anstændigvis kan forlanges af os, at vi skulle stemme over den paa en Studs. Hvis den højtærede Formand altsaa ikke deraf, at Klokken nu er ti Minutter i halvfem, og at Dagsordenen er saa lang, at intet Menneske kan forstaa den, finder Anledning til at udsætte den videre Forhandling og Afstemning til et følgende Møde, vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende agter at afholde mig fra at stemme. Det kunde godt være, at jeg kunde have lyst til at stemme for den, men det ved jeg ikke for Tiden.

Formanden (Sofus Høgsbro): Denne Dagsorden er ganske vist af et temme-